Proletari din toate ţările, uniţi-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI numărul 43 (1035)
miercuri 27 oct. 1965
8 pagini 30 bani

La masa rotundă a fruntaşilor despre:

„PORŢILE DE FIER" ŞI... DRUMUL ÎN VIAŢĂ

S-a discutat despre învăţătură. Cum învaţă ei şi colegii lor, de ce unii obţin rezultate bune, iar alţii — nu. Dar mai bine să-i lăsăm pe ei să vorbească :

— Eu am o metodă personală, spune **Stan Mihaela** de la Şcoala generală nr. 175 Încep cu o lecţie uşoară, apoi trec la celelalte mai grele. Întîi învăţ, apoi îmi scriu temele. În felul acesta îmi rămîne timp s-o ajut pe mama la gospodărie şi să mă joc.

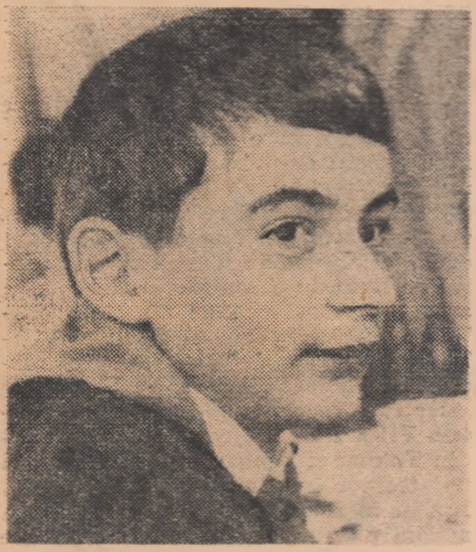
— Cu păpuşile ? o întreabă cineva.

— Şi cu păpuşile... cîteodată — zîmbeşte Mihaela cam încurcată. După asta încearcă să se explice : prin joacă, ea înţelege şi plimbări, sport, discuţii cu prietenele...

Iepureanu Ion de la Şcoala generală nr. 154, crede că rezultatele bune se datoresc unui program zilnic bine întocmit. El învaţă după-amiază. O parte din teme (cele uşoare) şi le face seara, iar restul — dimineaţa. Ca şi alţi colegi, Ion merge şi la şcoala de muzică şi de arte plastice, ceea ce nu-l împiedică, totuşi, să înveţe bine. Anastasie Marian vine însă cu temele nescrise, neînvăţate. Are şi note de 3. În clasă mereu vorbeşte, rîde, are cîte ceva de meşterit...

— Şi la noi în clasă, spune **Ciotoi Liliana** de la Şcoala generală nr. 119, cei slabi la învăţătură sînt, de obicei, cei certaţi cu disciplina

— Învăţătura începe cu atenţia la ore şi se continuă cu studiul individual, lecţie cu

IEPUREANU ION :

„Cînd sînt slabi la lecţii, unii îşi caută «prieteni» şi le cer ajutor cu privirile"

lecţie, fără întreruperi, ne spune **Şerbescu Sanda** de la Şcoala generală nr. 154.

— Mai mult, cunoştinţele din clasă e bine să fie completate, revine Stan Mihaela. Eu merg la cercul literar, la cel de fizică, de matematică.

— La toate ? Nu-i prea mult ?

Mihaela crede că nu. Celor prezenţi la discuţie li se pare, totuşi, că exagerează Frecventezi un cerc spre care te simţi atras în mod deosebit. Ori în cazul ei e cam greu. Trei cercuri şi toate atît de diferite ! Nu e vorba de oarecare.. bravadă ?!

Chirigiu Marina, o altă participantă la discuţie, are numai note de 10, şi doar ici-colo cîte un 9.

— Şi dacă ai primi un 5, ce s-ar întîmpla ?

Marina tace o clipă şi se gîndeşte.

— Nimic, răspunde apoi, hotărîtă. Aş învăţa şi nu cred că s-ar mai repeta.

Şi totuşi ar fi cea mai tristă fetiţă din şcoală.

TIMPUL, ÎNVĂŢĂTURA, NOTELE. Da, toate sînt legate între ele. Şi toate depind de răspunderea personală, de conştiinciozitate. „Căci dacă înveţi bine, adaugă **Strugaru Fănel,** de la Liceul nr. 33, înveţi pentru viitor, pentru viaţă. Orice meserie vom avea, cele învăţate astăzi ne vor folosi".

Ajutor, dar la timp

Problema ajutorului la învăţătură a fost larg dezbătută. Aproape toţi participanţii la discuţie au ţinut să-şi spună punctul de vedere. Pioniera **Ciotoi Liliana** este de părere că ajutorul trebuie dat la timp.

— Anul trecut, spunea ea, l-am ajutat pe Costin Vasile. Veneam la şcoală mai înainte, repetam în recreaţii... S-a salvat de la corigenţă, dar carte nu ştia.

— Ajutorul dat printre picături, nu e ajutor, spune **Bara Maria,** de la Şcoala generală nr. 175. Eu învăţ cu colega mea, Duroiu Ileana, care mi-e prietenă, cu toate că mulţi mă întreabă : „Cum, tocmai cu o

PARTICIPĂ elevi din Bucureşti de la Şcolile generale nr. 92, raionul Tudor Vladimirescu, nr. 119, raionul Nicolae Bălcescu, nr. 154, raionul 16 Februarie, nr. 175, raionul Griviţa Roşie, de la Liceul nr. 28, raionul 30 Decembrie şi nr. 33, raionul 16 Februarie

repetentă ţi-ai găsit să te împrieteneşti ?" Ileana e o fată bună, sinceră. Aş vrea să stau mereu în bancă cu ea, să absolvim amîndouă, să reuşim la examene bine. Noi învăţăm fiecare acasă. (Citim cu voce tare şi ne-am incomoda) apoi ne scriem temele împreună şi repetăm. Învăţînd în doi se obţin cele mai bune rezultate.

— Cu condiţia ca baza, studiul individual, să fie făcut temeinic !

— Fără îndoială, doar v-am spus.

Bîrsan Horaţiu, de la Şcoala generală nr. 92, are altă părere. El crede că ajutorul trebuie să fie un sfat, că nu poţi să-ţi ajuţi colegul, explicîndu-i toată lecţia, ci insistînd asupra unor puncte, acolo unde nu a înţeles.

— Există şi un alt fel de ajutor, completează discuţia **Tăbăraş Dan,** de la Şcoala generală nr. 119. Sînt mulţi care pot învăţa

Pagina realizată de GETA COSTIN

singuri, şi eu cred că aceştia sînt cei mai mulţi. Ei nu învaţă însă din comoditate. De cele mai multe ori aceştia sînt şi ambiţioşi şi nu vor să primească ajutorul nimănui. Aici ajutorul fruntaşilor trebuie să vină şi în alt sens : „Să creeze o atmosferă de învăţătură" ; „să le stimuleze interesul pentru anumite materii" ; „să-i atragă la anumite cercuri" ; „să vadă ce preocupări au şi dacă ele nu-i împiedică la învăţătură".

Într-adevăr, problema ajutorului e delicată. Ajutor, DAR LA TIMP şi, mai ales, acolo unde e necesar.

Radioul, televizorul şi clubul sportiv

Primele două au ajuns să fie prezente în fiecare casă. Doar sînt mijloace moderne de culturalizare. Dar, vorba lui **Iepureanu Ion :** au un caracter pozitiv, dar şi altul... negativ. „Am ascultat sau am văzut multe piese, scenarii, filme foarte interesante, în urma cărora am învăţat multe. Altele însă aduc o dată cu ele şi unele cuvinte, expresii, gesturi, care, repetate de elevi, nu prea le fac cinste. Apoi mai este o problemă. Aceasta depinde de noi. Mulţi copii nu renunţă la nici o emisiune, stau pînă la miezul nopţii lîngă aparat şi a doua zi sînt obosiţi, picotesc în bancă, iar lecţiile rămîn undeva, pe planul doi".

— Şi despre cluburile sportive am avea de spus ceva, intervine **Simion Mihai** de la Liceul nr. 33. Avem un coleg, Biltz Richi, care activează la Clubul „Rapid". Îşi pierde atîta timp pe acolo, încît a doua zi cînd vine la şcoală numai ce-l auzi : „Ce avem astăzi ?" Dacă nu ştie ce avem, cum să ştie lecţia ? Oare conducerea clubului nu-l întreabă, nu-i cere niciodată în scris situaţia la învăţătură ?

Iată cum radioul, televizorul, aceste invenţii minunate se întorc împotriva ta, dacă nu ştii să le foloseşti. Şi pentru unii elevi, aceasta e o cauză a slabei pregătiri.

Unde-i opinia clasei ?

— Clasa noastră e o clasă deosebită, povesteşte Simion Mihai. Cine mai are norocul să aibă în clasă un... iluzionist ? Şi de aceea, fiecare se distrează în lege.

— Fă să dispară creionul, îl roagă cîte unul.

— Mai bine arată-ne ceva jonglerie, insistă altul.

Şi uite-aşa, „rugat" de colegi, Dinu Liviu trece la lucru. Şi-i fericit, pentru că mereu e în centrul atenţiei. Uneori, cînd se demonstrează vreo teoremă mai complicată, Liviu se gîndeşte că n-ar fi rău să înveselească PUŢIN băieţii. Şi, hocus, pocus... Pufneşte în rîs colegul de bancă, apoi vecinul, şi tot aşa, pînă ce în clasă nimeni nu mai e atent la explicaţii.

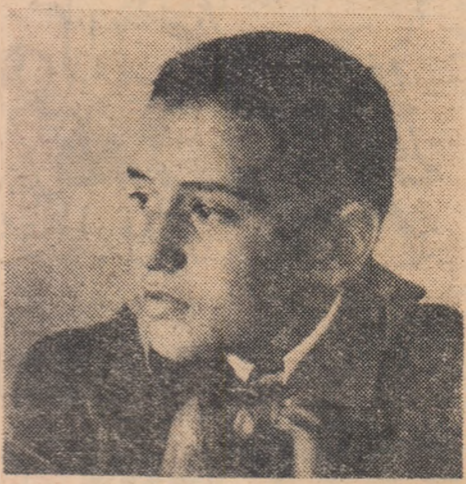
— Dinu e un elev bun, intervine şi **Strugaru Fănel.** Vine de obicei cu lecţiile scrise, învăţate, dar în clasă nu ne lasă să fim atenţi.

— Unde-i opinia clasei ? îi reproşează un alt invitat la discuţie. N-ar fi mai bine să vă faceţi că nu-l observaţi ? Aici trebuie să vă spuneţi cuvîntul voi, TOŢI. Clasa nu trebuie să-l mai încurajeze la încălcarea disciplinei.

CIOTOI LILIANA :

„Ştiţi ?... Învăţătura presupune şi prietenie. Prietenie între elev şi obiectele de studiu."

SIMION MIHAI :

„Sînt mulţi elevi buni în şcoala noastră. Ar trebui însă să fie mai sîrguitori..."

HERESCU ADRIAN de la Liceul nr. 28 :

„Aş dori să vorbesc despre felul în care îmi pregătesc eu lecţiile..."

S-a discutat mult. Drumurile care duc la „porţile ştiinţei" sînt multe, mai drepte sau mai întortocheate. Sînt un fel de „porţi de fier" ale vieţii, dacă vom compara viaţa cu... Dunărea. Datoria elevilor este să meargă cu toţii, strînşi uniţi, să arate drumul şi celor care, pentru un timp, s-au rătăcit şi să răzbată prin aceste porţi ÎNVINGĂTORI DEPLINI.

Învăţătura — e sarcina principală a fiecărui elev. Deci îndepliniţi-o, copii !

DIN VIAŢA PIONIEREASCĂ

RAIDUL NOSTRU ÎN RAIONUL TULCEA

Interesant + folositor + atractiv = ?...

Am sosit în raionul de la porţile Deltei cu intenţia de a afla cîte ceva din activităţile pe care le desfăşoară pionierii de aci. În multe unităţi am găsit o sumedenie de lucruri interesante şi, dintr-una într-alta, tot discutînd cu copiii, am căutat să aflu cui se datorează toate aceste acţiuni interesante, instructive, atractive... Am căutat — cu alte cuvinte — să rezolv ecuaţia enunţată şi în titlu.

1—0 pentru fete... Dar nici băieţii nu s-au lăsat

Curtea Şcolii generale nr. 3 din Tulcea e destul de mare. În recreaţie, pionierii organizau aici fel de fel de întreceri : la volei, la fotbal, la handbal... Există, însă, şi un inconvenient : „terenurile" erau improvizate. Pe margine se aflau grămezi întregi de pietre, iar cînd întrecerile erau în toi, se isca un praf de nu se mai vedea la doi paşi... Lucrurile ar mai fi continuat aşa dacă în clasa a VI-a A nu s-ar fi iscat o discuţie aprinsă.

— Asta-i teren ? — a întrebat pioniera Băleanu Mineta. Este chiar aşa de complicat să-l amenajăm ?...

— Dar parcă numai noi ne jucăm ? — încearcă s-o mai potolească Tudorel Cononov.

— Aşa spun toţi. De-aia nu pune nimeni mîna.

— Decît să ne certăm atît — interveni o altă fetiţă, Veronica Ştefanov — mai bine ne-am apuca **noi** de lucru... Atunci, poate or să vină şi ceilalţi...

Chiar în după-amiaza aceea, la sfîrşitul orelor, ei au ţinut o „şedinţă operativă". Au hotărît — fără prea multe discuţii — ca ei să fie aceia care să dea tonul. La propunerea lui Jean Jercan s-au împărţit pe echipe : unii strîngeau pietrele, alţii trasau contururile viitoarelor terenuri... A doua zi au venit şi alţii, din alte detaşamente, iar azi, la Şcoala generală nr. 3 există o adevărată bază sportivă : un teren de volei, altul de handbal...

Linia I, staţia „centru"

În autobuz nu era prea multă lume. La staţia următoare însă, şoferul ştia că avea de luat mulţi pasageri. Doar era ora la care se terminau cursurile la Şcoala generală nr. 4.

Interesant, însă, este faptul că în clipa cînd s-au deschis uşile, nimeni n-a dat buzna.

— Aceasta era cea mai „grea" staţie a noastră — mi se adresă şoferul. De fiecare dată maşina era luată cu asalt. Mă mir şi acum, cum de au mai rămas geamurile întregi ! Dar de la o vreme...

Acum îmi place cînd ajung cu maşina în staţie. Aflu de la ei — fără să vreau — că Neluţu a luat un 9 la matematică, că Georgeta s-a îmbolnăvit, că Petrişor este un pasionat colecţionar de mărci... Şi tot aşa am aflat că şi schimbarea petrecută cu ei se datorează cuiva : unei adunări pionereşti şi poate şi altei cauze...

După o ploaie ca în filme...

Peste noapte turnase cu găleata, ca în filme — cum se spune. În balta din spatele şcolii, apa ieşise din „matcă". Anastasia Ivanov din clasa a VII-a a Şcolii generale din comuna Crişan tocmai voia să dea o fugă pînă la Silvia, cînd, aruncîndu-şi privirea spre baltă, văzu un spectacol puţin obişnuit : apa se retrăsese, însă pe mal rămăsese o sumedenie de puieţi de crap care se zbăteau neputincioşi sub razele fierbinţi ale soarelui.

Anastasia a rămas un moment în cumpănă : „Ce-i de făcut ?" Să încerce să-i pună singură în apă ? era peste putinţă. Pe mal erau sute şi sute de puieţi. Ceva trebuia făcut şi încă în cel mai scurt timp. Victor Bedreagă locuia aproape. Bătu în poartă. „O fi acasă ?" Prin gardul de trestii zări figura veselă a lui Victor.

— Lotca voastră e aici ?

— Sigur... Iat-o pe mal. Da' de ce ?

— Urcă-te repede în lotcă şi treci pe la băieţi. Să-i aduci cît mai repede la şcoală...

Victor n-a înţeles mare lucru din vorbele Anastasiei, dar a priceput, după felul ciudat cum se purtase, că s-a întîmplat ceva...

În mai puţin de o jumătate de oră, pe marginea bălţii se aflau o mulţime de pionieri şi deşi treaba nu a fost deloc uşoară, au muncit toţi cu iuţeală şi pricepere. Şi la sfîrşit, deşi erau osteniţi, mulţumirea că făcuseră o faptă frumoasă, salvînd puietul de crăpcean, lumina feţele tuturor.

În aşteptarea soluţiei salvatoare

Iată-ne din nou la Şcoala generală nr. 3 din Tulcea. De astă dată discutăm cu pionierii din clasa a VII-a D despre felul cum îşi desfăşoară activitatea.

— Ce acţiuni mai frumoase aţi organizat ?

— Păi, să vedeţi... Am ţinut mereu adunări, în care am vorbit despre disciplină... Numai că de la o vreme, de la adunări lipsesc mulţi pionieri.

— Poate că nu sînt organizate tocmai bine...

— Asta cam aşa este. Ei spun mereu să mai organizăm şi altceva. **(Ei sînt... pionierii !)**

— Şi nu v-aţi interesat cam ce-ar dori ?

— Aşa, de vorbit... am vorbit noi cu cîţiva. Dar ei se gîndesc mai mult la excursii, la jocuri de orientare, la concursuri sportive... Astea le organizează şi alţii. Ştiţi, noi vrem să organizăm ceva mai ieşit din comun !...

— Şi aţi reuşit ?

— Păi, ne gîndim...

Am fi dorit să-i mai întrebăm şi altceva, dar ne-am oprit aici. Nu de alta, însă ne-am gîndit şi noi să nu-i „tulburăm" prea mult cînd... gîndesc. Trebuie să „prindă" ideea salvatoare. Altfel, trece anul...

*

După cum aţi văzut, în majoritatea unităţilor există o preocupare susţinută pentru organizarea şi desfăşurarea unor activităţi utile şi interesante.

Şi poate că, o dată cu această concluzie, s-a lămurit şi ecuaţia pe care am dat-o la început, încît cred că este destul de limpede că numai astfel poate arăta, rezolvată ecuaţia din titlu : INTERESANT + FOLOSITOR + ATRACTIV = INIŢIATIVĂ pionierească.

Iar ca o recomandare pentru cei dintr-a VII-a D de la Şcoala generală nr. 3 din Tulcea, şi pentru alţii : stimulaţi pe toate căile iniţiativele creatoare. Numai în felul acesta se pot desfăşura acţiuni plăcute, la care să participe toţi pionierii.

Deci, INIŢIATIVA PIONIEREASCĂ SĂ FIE PRETUTINDENI PREZENTĂ !

Emil BUNEA

Desene : Puiu MANU

DIN ULTIMA BANCĂ

VESELA CONSTELAŢIE DIN CLASA A VII-A D

Îmi permiteţi să mă aşez ? E locul meu preferat : ultima bancă. De aici se vede bine. Se văd multe... Mă aflu în clasa a VII-a D, Şcoala generală nr. 5 din Bacău. E foarte multă lumină, am senzaţia de a fi nimerit în mijlocul unei constelaţii ! E o constelaţie... terestră, dar nu neobişnuită. O steluţă, două, trei... zece, unsprezece... în total, 21 de.. distincţii pionereşti !

Dar ce se ascunde îndărătul acestor steluţe ? Cum sînt copiii care le poartă ?

Hai să alegem una dintre ele. S-o numim, de exemplu, steluţa nr. 1. Aparţine Marianei Zavati — 9,50 m la aruncarea greutăţii, piese de Shakespeare.. Scuzaţi-mă, am transcris direct din carnetul de însemnări ! Va trebui să punem oarecare ordine în idei. Aşadar, Mariana la ore : atentă, întotdeauna bine pregătită, politicoasă. Mariana şi colegii : sinceră, cu simţul măsurii şi al umorului, dar şi autoritară... O dată, de exemplu, s-a îmbolnăvit un tovarăş profesor. Mariana a simţit că, în clasă, acul barometrului înclină spre „face fiecare ce-i trece prin cap" şi imediat a scos o carte din care le-a citit colegilor toată ora. Cînd tovarăşa instructoare superioară vrea să convoace urgent activul unităţii, ştie cui poate da această misiune : Marianei ! Îi găseşte oriunde ar fi, şi în cel mai scurt timp toţi cei 34 de membri ai colectivelor de conducere sînt la camera pionierilor. Mariana în timpul liber : aici, poate să dea relatări şi bunica ei, fiindcă în ograda dînşii şi-a făcut nepoata un... „stadion de buzunar" unde se antrenează la aruncarea greutăţii ! Uneori, „scoate" aproape 10 metri ! Îi place foarte mult şi să citească. Am discutat cu ea despre Sadoveanu („Fraţii Jderi"), Balzac („Eugenie Grandet" şi „Moş Goriot"), Shakespeare („Hamlet", „Romeo şi Julieta"). Nu se mulţumeşte doar să citească, ci să şi înţeleagă ceea ce citeşte.

Steluţa nr. 2 are... păr negru, un obraz catifelat, ochi neastîmpăraţi şi se numeşte Vornicel Florin. Avînd de a face cu un băiat, trebuie, sîntem nevoiţi, să începem cu fotbalul ! Totuşi, nu înainte de a consemna că Florin e întîi de toate un elev foarte bun. (O fată zîmbeşte critic : „Numai că e nepoliticos cu fetele". Altă fată însă contraargumentează : „Lasă că, uneori, şi noi sîntem de vină !") A, dar era să uităm de fotbal ! E ca şi cum am fi uitat să respirăm. Poate un om trăi fără să respire ? Nu. Dar un băiat fără să joace fotbal ? Nici pomeneală. Mai cu seamă că lui Florin îi place mişcarea, îi place să fie vioi, îndrăzneţ. La ora de fizică, în care am avut plăcerea să-l cunosc pe acest tînăr, s-a mişcat cît se poate de vioi la tablă, acoperind-o cu calcule ! Poftim ,că iar ne-am depărtat de fotbal, de acest sport încîntător în care fiecare echipă e o adevărată orchestră. Într-adevăr, dacă un anumit instrument, de exemplu fagotul... vreau să zic extrema nu „intră" la momentul potrivit, totul se strică. Şi Vornicel, ca muzician amator, ştie foarte bine acest lucru. El cîntă la vioară în orchestra şcolii, pentru că şcoala are o orchestră, şi violonistul nostru, împreună cu ceilalţi instrumentişti, răsfaţă auzul spectatorilor la serbări. E un băiat care are timp pentru toate : şi pentru studiu, şi pentru vioară, şi pentru lectură, (îi plac scrierile lui Caragiale şi ale lui Jack London) şi pentru sport.

A treia steluţă...

Dar, de fapt, mai sînt 18, şi despre toate n-avem spaţiu să scriem, deşi merită. Totuşi, am să vă spun că şi ceilalţi 18 purtători ai distincţiilor pionereşti din această clasă învaţă la fel de bine ca Mariana şi Florin, sînt la fel de buni colegi şi îşi gospodăresc cu egală pricepere timpul.

Sandu ALEXANDRU

La Şcoala generală nr. 156 din Capitală activul pionieresc nou ales a pornit cu toate forţele la lucru. Alcătuirea jurnalului de detaşament este un lucru important. Tovarăşa instructoare superioară Magda Radu (foto 1) îi ajută pe pionieri. Primul număr al gazetei de perete (foto 2).

SFATUL PROFESORULUI

MATERII „GRELE“ ȘI MATERII „UȘOARE“

Există materii „grele“ ? Dar materii „ușoare“ ? Bineînțeles că există. Toate materiile sînt grele și, în același timp, toate materiile sînt... ușoare !

La urma, urmelor, cum devine „grea“, „dificilă“ o materie obișnuită ? Care este istoria acestei nefirești evoluții ? Cam în felul următor : O dată, în ora de matematică (sau de chimie, sau de gramatică, sau de istorie) un băiat **care știe foarte bine că trebuie să fie atent,** întreprinde împreună cu vecinul de bancă, analiza clasamentului campionatului categoriei A de fotbal și deci NU e atent. Acasă, făcîndu-și tema la matematică (la chimie, la gramatică sau la istorie) băiatul acesta întîmpină greutăți, întrucît n-a înțeles cum trebuie lecția în clasă. Nereușind să rezolve de la bun început tema, se plictisește, și deși **știe foarte bine că, în mod normal, trebuie să persevereze,** citind și recitind manualul, el **NU** face acest lucru, deci **NU** perseverează. Ce se întîmplă însă a doua zi ? A doua zi, cînd începe ora de matematică (sau de chimie, sau de gramatică) simte brusc un fel de indispoziție. Termenul e prea blînd. De fapt, e lenea de a gîndi, nu indispoziție. Ce face amicul nostru ? În primul rînd, se silește din răsputeri să nu fie ascultat, deoarece nu posedă mai mult de jumătate din cunoștințele lecției la zi.

Să zicem că reușește (uneori) să nu fie ascultat. Și iată că profesorul explică lecția următoare. Dar ca s-o înțelegi cum trebuie, e nevoie să posezi **toate** cunoștințele din lecția anterioară. Din păcate, elevul nostru nu le posedă pe toate (și știm de ce). Așadar, în vreme ce colegii își iau notițe cu plăcerea omului care pe baza unor lucruri știute înțelege perfect altele noi, lui începe să i se pară că aude o limbă necunoscută. Materia respectivă îi devine străină, chiar antipatică. Peste o zi, sau peste o săptămînă, la această materie eroul nostru ia o notă slabă. Și cu toate că **știe foarte bine că ar trebui să repete din urmă, să-și bată capul pentru a recîștiga ceea ce a pierdut,** n-o face, ba chiar începe să se vaite : „Of, ce grea e această materie !“ Acum, ce să-i faci, are dreptate săracul ! Pentru **EL** a devenit grea ! Dar **A CUI** e vina ? Bineînțeles că autorul necontestat al transformării unei materii oarecare într-o materie „grea“ este **EL** însuși ! Ce-i rămîne de făcut ? Nimic altceva decît **SĂ APLICE**, în sfîrșit, în **PRACTICĂ,** ceea ce din auzite știe atît de bine : că trebuie să **MUNCEASCĂ** perseverent, sistematic, atît la școală, cît și acasă, în orele rezervate efectuării temelor. Numai în felul acesta materia „grea“ va redeveni, dacă nu ușoară, în orice caz lesne de înțeles

Prof. Ovidiu ZOTTA

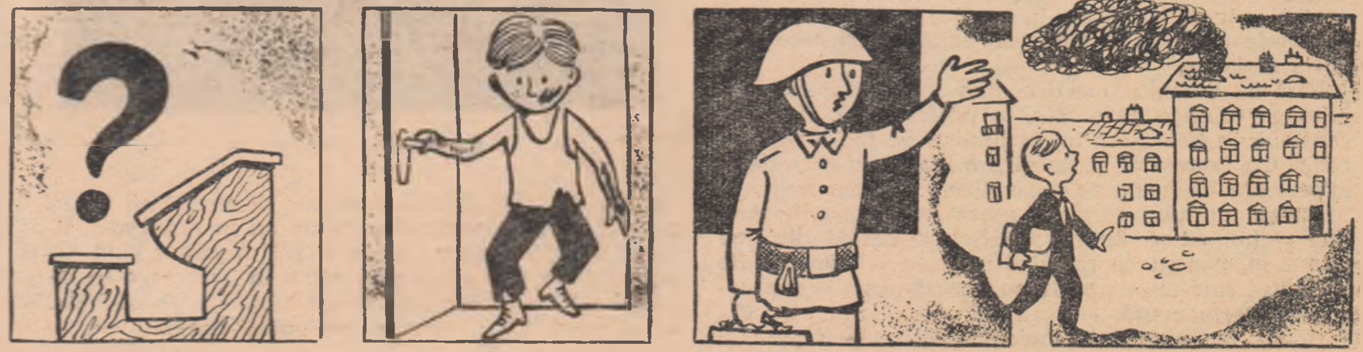
Seamănă un pic cu cercul pe care-l desenam pe nisip cînd eram mai mici. Atunci, nu știam ce înseamnă compas, cum să umblăm cu el. Acum, ei, acum, sîntem în clasa a VI-a (la Școala generală nr. 155 din București). Învățăm să-l desenăm cu grijă, să-i calculăm suprafața. Vrem ca mîine, la recapitulare, tovarășa profesoară să fie mulțumită de noi.

30 DE EROI (IV)

ABSENȚĂ MOTIVATĂ

Versuri : Vintilă ORNARU

Desene : G. BURSCHI

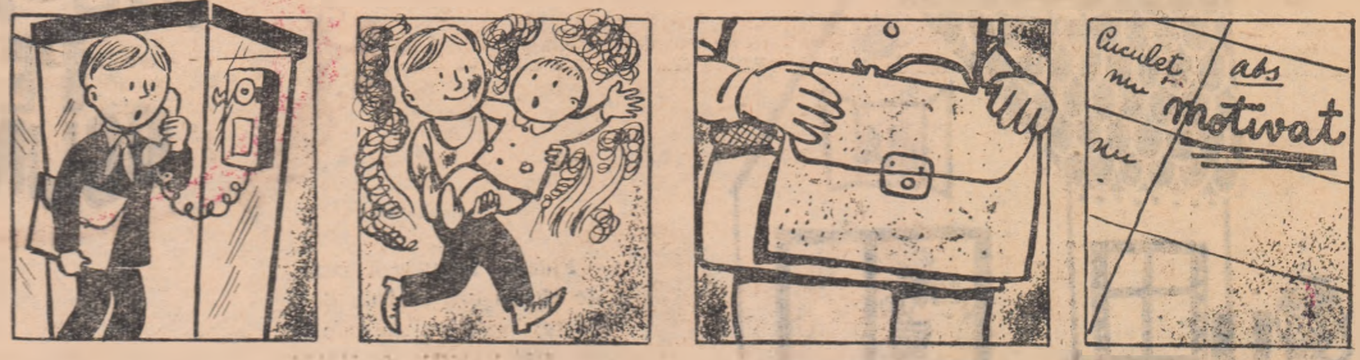

Clasa-ntreagă-i uluită...
Cuculeț : Ce-o fi cu el ?
N-a-ntîrziat nicicînd, o clipă,
Azi e lipsă la apel !

În sfîrșit băiatu-apare
Pe la ora-treia doar,
În maieu, fără servietă,
Plin pe mîini de... fum și var!

Profesorul și colegii
Explicații ample-i cer,
Dar în locul lui răspunde
Musafirul : un pompier !

— „Un școlar, nu-l știm pe nume,
Se-ndrepta spre școală cînd
A zărit, pe semne, storul
Unei case fumegînd !

Fără ca să piardă-o clipă
A fugit la telefon
Și a anunțat pompierii :
— Foc pe strada Visarion !

Și în vreme ce pompierii
Se-avîntau în pod, adînc,
El, viteazul a dat fuga
Și-a salvat din foc un țînc.

S-a găsit după incendiu
Geanta. Asta e, băieți..."
Clasa strigă cu mîndrie :
— Geanta e-a lui Cuculeț..."

Profesorul își deschide
Catalogul, și-apăsat,
Scrie cu creionul roșu
Peste absență : MOTIVAT !

CUM NE COMPORTĂM — CUM NE COMPORTĂM

CUM NE COMPORTĂM

Scrisoarea unui peștișor nefericit

DRAGĂ REDACȚIE,

Îți scrie aceste rînduri un peștișor tare nefericit. Am văzut lumina zilei în vara anului 1963 într-o bulboană de pe Someș, în apropiere de marginea orașului Satu Mare. În bulboană aveam hrană din belșug și nu făceam altceva decît să mănînc și să mă zbengui tot timpul, împreună cu alți frățiori de-ai mei. N-aveam nici un fel de griji, eram sănătos și fericit și mă gîndeam să nu părăsesc niciodată bulboana natală. Numai că n-a fost să fie așa. Cu vreo cîteva zile în urmă fericirea mea a luat sfîrșit și necazurile au început să plouă peste capul meu. Și toate mi se trag numai și numai de la Burda Vasile.

Vasile e elev în clasa a VIII-a A la Școala generală nr. 3 din Satu Mare. Și, pe deasupra, e și pionier. Vasile are o pasiune : sportul. *Datorită acestei pasiuni pe care o practică mai toată ziua, nu-și pregătește lecțiile și temele, de multe ori lipsește de la școală. Și mai e ceva : Vasile practică o mulțime de sporturi, dar nu dintre cele care se fac în școală și pe stadioane (cum e fotbalul, voleiul, tenisul, gimnastica), ci niște* sporturi *inventate de el. De pildă, se dă în vînt după tir, dar nu după cel obișnuit, ci după tirul cu...* praștia. *Vrăbiile și ciorile de pe garduri își iau zborul speriate cînd îl văd. Mult îi plac și salturile, dar nu peste ștachetă, ci peste colegii lui mai mici, în curtea școlii sau pe coridoare, precum și salturile de la sfîrșitul trimestrelor, cînd trebuie să se încheie mediile și cînd, pe lîngă 3 și 4, reușește să ia și cîte un 8 sau chiar 9. Îl pasionează și ciclismul. Are o bicicletă cu care face curse spectaculoase pe străzi și pe trotuare, uneori conducînd ghidonul cu picioarele (și trebuie spus că aceste curse se desfășoară de multe ori tocmai în timpul orelor de cursuri).*

În ultimul timp însă, cam plictisit de toate aceste sporturi, *a mai inventat unul :* pescuitul la domiciliu. *Acestei ultime invenții a lui Vasile i-am căzut eu victimă. Într-o zi a venit la bulboană unde trăiam și a reușit să mă prindă cu un coș de răchită. Cum m-a scos din coș, m-a pus într-un borcan cu apă, apoi m-a dus acasă și m-a răsturnat într-un lighean. Și, după ce printr-un coleg mai mic, din vecini, a anunțat că e* bolnav la pat *și nu se poate duce la școală, și-a pus frumos pijamaua, și-a luat undița, a urcat în pat și, după ce a pus momeala în cîrlig, a aruncat-o în lighean. Pe mine m-a cuprins atunci indignarea, și-am jurat că mai bine mor de foame decît să mă ating de momeală. Dar după un timp, pentru că în lighean nu era nici urmă de hrană, mi s-a făcut o foame teribilă... și am înghițit momeala, cu gîndul să termin o dată cu toate chinurile la care mă supunea Vasile. Dar dorința nu mi s-a împlinit. După ce s-a bucurat că m-a prins, Vasile, m-a desfăcut din cîrlig și iar mi-a dat drumul în lighean.*

Și tot așa o duc de trei zile...

Un peștișor nefericit

Scrisoarea aceasta am primit-o la redacție cu vreo săptămînă în urmă. Nu știm ce s-o fi întîmplat cu nefericitul peștișor. În schimb, i-am publicat scrisoarea. Sîntem convinși că ea o să folosească nu numai lui Burda Vasile și colegilor lui, ci și celorlalți cititori ai gazetei noastre.

C. DIACONU

La lumina cuptoarelor

În dimineața aceea, cei din echipa de noapte nici nu apucaseră să înceapă bine încărcarea cuptorului, că Harcea cu băieții lui au și sosit. Parcă se vorbiseră să vină toți la aceeași oră.

— Noroc bun !..

— Să trăiești, nea Harcea !

— Ați început de mult ?

— Păi... să fi fost cinci și jumătate. După cum vezi, n-a trecut nici o jumătate de oră. ...Am vrut să facem noi, cei din schimbul de noapte, începutul.

— Da, dar prima șarjă tot noi o turnăm. Băieții sînt bucuroși. Nu-i vezi ? Toți au venit azi mai devreme.

Cei care se opriseră să discute o clipă sînt doi vechi oțelari de la cuptorul nr. 4 — comuniștii Mihai Varga și Ion Harcea. Sînt veseli că de azi se întorc la cuptorul la care, pînă în urmă cu trei luni, au plămădit zile și nopți de-a rîndul sute și sute de tone de oțel. Acum, cînd cuptorul, refăcut din temelii (cu o capacitate mult mai mare decît înainte) se pregătește pentru a da din nou prima sa șarjă, vor ca fiecare să-și aducă partea de contribuție.

La lumina roșiatică a flăcărilor ce țîșnesc din cuptor, un tînăr cu ochelari albăștrii aruncă pe vatră, cu mișcări sigure, lopată după lopată, primele cantități de încărcătură. E utecistul fruntaș Nicolae Pura. Lui i s-a făcut cinstea să înceapă pregătirea primei șarje.

— Toată noaptea s-a uitat la ceas, spune zîmbind un oțelar. Cînd maistrul i-a făcut semn să înceapă, nu mai putea de bucurie.

...De undeva se aude un uruit de macara. În curînd, Desimir Radoslavlevici, macaragiul de schimb, va răsturna în pîntecul cuptorului oala uriașă cu fontă incandescentă. Pînă atunci însă, lui Nicolae i se alătură alți oțelari. Cei mai mulți sînt uteciști : Ion Jorjoniță, Vasile Iușan, Șandru...

Nea Harcea se laudă tot timpul cu „băieții" lui. Curajoși, pricepuți, harnici... Și Mora baci, un oțelar care a ieșit de cîțiva ani la pensie, dar care e mereu oaspetele oțelăriei îl cunoaște acum pe fiecare. Tot de la maistru.

Pînă nu demult, tinerii aceștia scriau cîntecul oțelului pe caietele de școală, la profesională. Acum îl continuă în hala aceasta, la lumina de foc a cuptoarelor. Cu fiecare șarjă pe care o toarnă în lingotiere, experiența fiecăruia se îmbogățește tot mai mult. În tovărășia oțelului te simți parcă mai puternic, mai dîrz și hotărît să învingi de fiecare dată lupta cu minutele, pentru ca metalul pe care îl torni să fie plămădit într-un timp cît mai scurt. Asta e o preocupare permanentă.

Acum, maistrul îi învăluie pe toți cu privirea. Ca un părinte ! Parcă nici nu-i vine să creadă că tinerii aceștia, care au venit abia cu un an în urmă aici, timizi, de se înroșeau pînă-n vîrful urechilor cînd dădeau binețe, sînt acum evidențiați în întrecerea socialistă lună de lună, că au devenit oțelari de nădejde. Le cunoaște bine, tuturor, pasiunile, visele.

Feerie... metalurgică

— Băiatul acela care urmărește atent jocul flăcărilor e Aurel Jarcu. Cînd a terminat școala a fost repartizat la sala de pregătire. Cît a umblat să ajungă aici la cuptoare !.. Acum lucrează în echipa lui nea Albu, și s-a liniștit. E tare inimos. Se vede că-i place la noi. Dar...uite-l și pe „pictor".

— Cine e ?

— N-aveți de unde să-l știți. Îl cheamă Jorjoniță. A absolvit nu demult școala profesională. Acum e în clasa a IX-a la Liceul seral. Pe lîngă asta mai are și o pasiune. Îi place mult să picteze. Duminica nu-l vede nimeni. Toată ziua stă în fața șevaletului. A făcut portretele aproape la toți cei de aici, din echipă. Are acasă o adevărată expoziție. Celălalt, voinicul de colo, e Dițescu...

N-apucă să continue să-și laude în continuare voinicul, că e chemat de cineva.

— Meștere, vino repede în cabină, dăm drumul la carbon.

*

...Încărcatul cuptorului s-a terminat demult. Oamenii din echipă sînt toți la posturile lor. Veghează clocotul gălăgios al oțelului. Un tînăr se plimbă nerăbdător prin fața cuptorului. Se uită la vălătucii de foc de fiecare dată cînd ușa cuptorului se ridică. Trece apoi în cabină și cu aceeași nerăbdare urmărește acele aparatului care măsoară temperatura cuptorului. El e Dițescu despre care meșterul n-a apucat să ne spună nimic. Peste cîteva ore însă, cînd va începe turnarea îl vom cunoaște mai bine. Brațele lui puternice vor dirija întreaga operațiune de turnare a acestei prime șarje de oțel de peste 120 de tone. Prima victorie a cuptorului nr. 4 va fi și a lui. Încercarea e destul de grea pentru un oțelar tînăr ca el (altădată, această muncă era făcută numai de oțelari cu ani mulți de experiență). Dițescu însă nu-și face griji. E doar tare emoționat. Va dovedi încă o dată că, la fel ca și ceilalți uteciști din oțelărie, merită toată încrederea.

Ecaterina ROȘCA

INSCRIPȚII PE OGLINDĂ

Flăcăul înconjură casa de cîteva ori, mai de departe, mai de aproape, cercetă fiecare colțișor, linia arhitectonică de ansamblu.

— Așa o fac ! hotărî în cele din urmă. Am totul pregătit — și cărămida și ferestrele.

Dădu să plece. Gazda însă îl mai reținu.

— Oglindă, ai ? îl întrebă.

— Nu...

— Mi-a mai rămas o bucată, ți-o aduc numaidecît.

Cîteva clipe mai tîrziu se întoarse din casă, de unde aduse o bucată mare de oglindă, pe care i-o dădu tînărului. Acesta o șterse cu palma, rîse în apele-i de sticlă, apoi, ceremonios, plimbă degetul pe fața lucie, înscriind ceva.

Nu-mi mai amintesc unde am văzut scena aceasta. Poate la Virgil Costache. Cooperator, brigadier de cîmp din Baba Ana — Mizil. Sau, poate, la Constantin Sora, și el tot brigadier de cîmp. Amîndoi cu casă

nouă ... re fi ... — ... dă ? ... plec ... — ... Ca n ... face ... cat ... timp ... diție ... neșt ... iată ... Și ... sele ... care ... zugr ... past ... piat ... D

MELEAGURI NATALE

DUMBRAVA

Dumbrava este satul în care locuiesc. Sînt aici doar de două luni, dar îl îndrăgesc pentru casele lui noi, arătoase, pentru grădinile și pădurile din jur.

Azi de dimineață, cînd mergeam la școală cu verișorul meu, am numărat pe acoperișuri zece antene de televizor. Despre antene de radio nu mai vorbesc — există aproape la fiecare casă.

Mă bucur că sătulețul meu este frumos și modern.

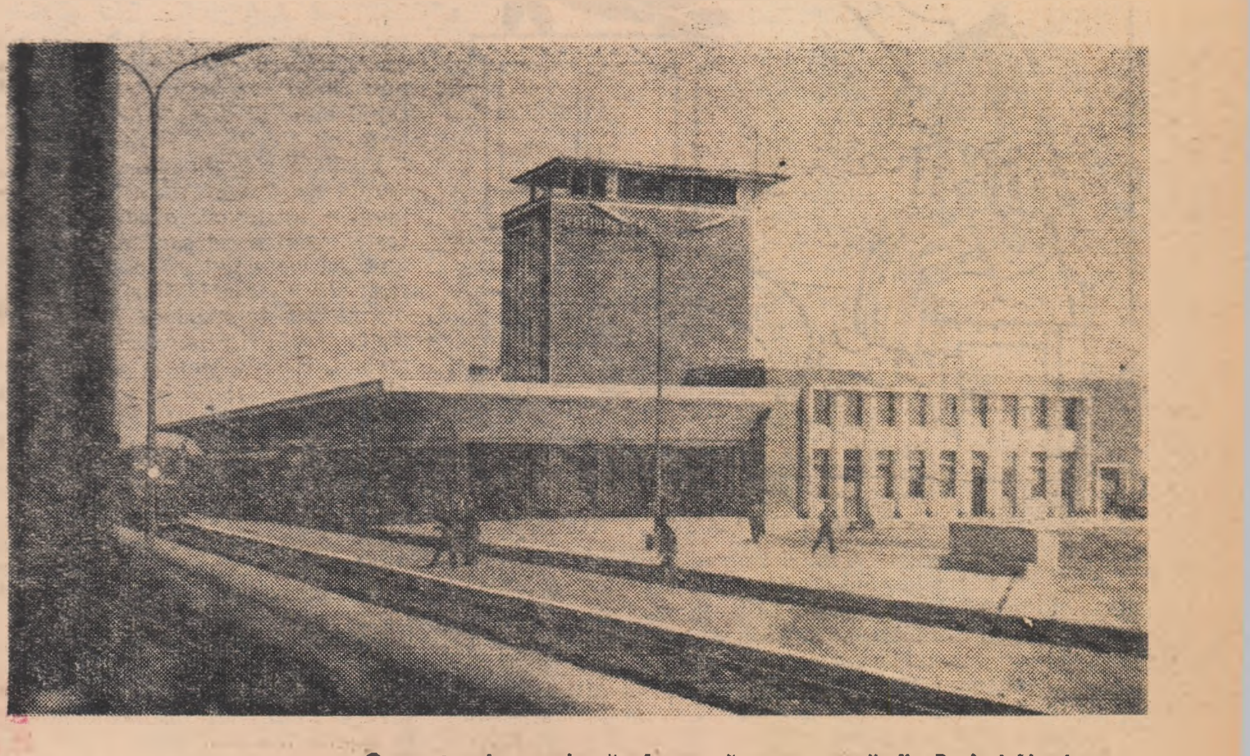
BUFTEA VICTOR
satul Dumbrava,
comuna Itești,
raionul Bacău

NOI SI MERELE

Cred că noi, copiii, am fost primii care am răspîndit vestea că : „S-au copt merele !". În livada cooperativei agricole de producție pomii cu crengile aplecate ne cheamă parcă să luăm povara globulețelor roșii și aurii. N-am mai stat pe gînduri, ne-am dus la cules.

De cum am sosit, livada a început să răsune de cîntece. Să nu credeți cumva, că aceasta ne-a micșorat hărnicia. Din contra. Am strîns sute și sute de kilograme. De ziua aceea ne vom aminti cu multă plăcere. Știți de ce ? Am ținut cea mai frumoasă lecție de botanică : am cunoscut multe soiuri de mere, le-am admirat, ne-am convins de calitățile lor, gustîndu-le aroma și dulceața.

ODVOȘAN IONEL
comuna Ususău,
raionul Lipova

O construcție modernă, frumoasă : noua gară din Roșiori Nord.
Foto : Gr. PREPELIȚA

CETĂŢI ALE INDUSTRIEI SOCIALISTE

Producţia de energie electrică va creşte într-un ritm mai ridicat decît ansamblul industriei, ajungînd în 1970 la 32—34 miliarde kWh.

Fotografia alăturată, „O piramida a luminii", este executată de Apolzan Adriana, membră a cercului „Micii fotografi" din cadrul Casei pionierilor din Sibiu.

Ziua Naţiunilor Unite

LA ZI LA ZI

Duminică, 24 octombrie, s-au aniversat 20 de ani de la intrarea în vigoare a Cartei Naţiunilor Unite — actul de naştere al O.N.U.

Organizaţia Naţiunilor Unite — O.N.U. — s-a născut din dorinţa de pace a popoarelor abia scăpate de cea mai mare încleştare pe care a cunoscut-o omenirea vreodată : al doilea război mondial. O.N.U. şi-a propus ţelul nobil de a „izbăvi generaţiile viitoare de calamităţile războiului", iar membrii săi şi-au luat angajamentul să contribuie la dezvoltarea colaborării între state pentru favorizarea progresului economic şi social al tuturor popoarelor.

Cei 20 de ani care au trecut de la constituirea O.N.U., arată că, pentru a-şi îndeplini rolul său, întreaga activitate a O.N.U. trebuie să fie aşezată pe temelia principiilor Cartei sale : respectarea independenţei şi suveranităţii, deplina egalitate în drepturi, neamestecul în treburile interne, recunoaşterea dreptului fiecărui popor de a-şi hotărî singur soarta, rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor. Aceasta e singura cale pe care se pot dezvolta relaţii normale, de adevărată egalitate între state.

Ţara noastră — Republica Socialistă România — membră a O.N.U., profund ataşată nobilelor scopuri şi principii ale Cartei O.N.U., militează consecvent pentru pace, pentru destinderea internaţională. Pe această linie se înscriu şi propunerile făcute de ţara noastră la O.N.U. în 1957 (realizarea unei înţelegeri colective regionale interbalcanice şi transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii şi colaborării paşnice), în 1960 („Acţiuni pe plan regional în vederea îmbunătăţirii relaţiilor de bună vecinătate între state europene aparţinînd unor sisteme social-politice diferite"), precum şi iniţiativa de larg ecou internaţional — propunerea românească prezentată la O.N.U., privind măsurile pentru promovarea în rîndurile tineretului a ideilor păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare.

Ţară antrenată într-o vastă operă de construcţie paşnică, România militează pentru întărirea O.N.U., pentru ca în această organizaţie să fie reprezentate toate ţările, şi în acest scop se pronunţă pentru restabilirea imediată a drepturilor legitime ale R. P. Chineze la O.N.U.

Alături de întregul popor, tineretul patriei noastre consideră că O.N.U., important for internaţional, poate şi trebuie să aducă o contribuţie de seamă la menţinerea şi consolidarea păcii, lichidarea definitivă a colonialismului, dezvoltarea colaborării internaţionale.

...pte-opt came-

...cris pe oglin-
...trebat cînd a
...firul.
...e şi l-a scris.
...eri din sat îşi
...uă. S-au ridi-
...ute în ultimul
... noi, e o tra-
...inzile le întîl-
...mai în casă :

... îmi arătă ca-
...r, noi, care de
... frumoase, cu
...în culori vii,
...cu coloane de
...trare.
*..., pe frontispi*ciu, cele mai multe aveau inscripţii scînteietoare din oglindă, cu numele gospodarilor şi anul în care s-au ridicat. 1960... 1963... 1965...*

Oglinzile, rînduite aici în mozaic de nume şi ani, reprezintă, aşadar, mai mult decît un element decorativ.

Al. Dinu IFRIM

ORAŞELE AŞEZATE LA CEA MAI MARE ALTITUDINE DE PE GLOB

TOK GIALUNG — orăşel aşezat în vestul Tibetului (regiune autonomă din sud-vestul R. P. Chineze), la altitudinea de 4 977 m, nu departe de izvoarele fluviului Ind.

GARTOK — aşezat la altitudinea de 4 467 m, în Tibetul de vest, are sub 100 000 de locuitori.

LA PAZ — aşezat la 3 698 m altitudine, capitala Boliviei. Are circa 350 000 de locuitori.

LHASA — aşezat la 3 658 m altitudine, în sud-vestul R. P. Chineze. Are 170 000 de locuitori.

BOGOTA — capitala Columbiei, aşezat la 2 640 m altitudine.

ADDIS-ABEBA — capitala Etiopiei, aşezat la 2 445 m altitudine. Are 600 000 de locuitori.

CU E.G.R.—1 PE GLOB

Străbătînd Atlanticul

...Trebuia să traversez Atlanticul. Nu că mi-e frică, dar oricum, să zbori peste mii şi mii de kilometri de apă... e, totuşi, un act care cere curaj şi, în cazul meu, nu numai atît — ci şi o revizie generală la motorul elicopterului. Iată de ce am aterizat la Paris. Am găsit un loc potrivit în Bois de Boulogne şi am aterizat. Apoi, pînă ce să termine cei de la atelierul mobil revizia, am luat-o uşurel prin Paris. La Paris n-ai cum să te rătăceşti — iei ca punct de reper turnul Eiffel şi gata, ori încotro ai merge, te-ntorci spre turn.

Într-o vitrină — cărţi noi, şi-ntre ele „Dicţionarul proverbelor lumii" apărut sub îngrijirea lui Elian Finbert. Intru în librărie, cer un dicţionar, îl răsfoiesc şi... o întîlnire plăcută : dau de proverbe româneşti.

...Mă-ntorc în Bois de Boulogne şi-mi încerc E.G.R.-ul. Merge strună ! Încălzesc puţin motoarele, apoi iau înălţime şi, pe valea Senei, dă-i bătaie, băiete, spre Canalul Mînecii ! De-aci — o dată ajuns — trec peste pămîntul Marii Britanii şi iată-mă deasupra Atlanticului. După o oră — nu mai văd nimic decît cer şi apă ; apă şi cer cît cuprinzi cu privirile ! Cînd şi cînd, sub elicopter, pe pînza albastră a oceanului, apare un punct minuscul — un vapor, un transatlantic. Alteori se văd escadre întregi de vase pescăreşti. Peste puţin însă, vasele acestea micuţe vor dispare, şi pe ocean n-am să mai văd decît vase de tonaj mare — singurele care îndrăznesc să-nfrunte, la mii de mile de coastă, urgia oceanului dezlănţuit. Dar s-a-nnoptat şi mi s-a făcut somn. Cuplez pilotul automat cu sistemul radar şi adorm. E.G.R.-ul va pluti şi singur în nemărginirea oceanului... aerian.

Dimineaţa zăresc coastele insulei Terra Nova. Încep să pierd din înălţime şi caut traulerul românesc „Constanţa". Pe el îl caut. Nu-l văd şi amerizez lîngă un vapor islandez de pescuit şi, prin portavoce, îl întreb pe căpitan de „Constanţa". A văzut-o. Îmi dă coordonatele zonei în care pescuiesc marinarii noştri. Peste vreo două ore, zăresc, în sfîrşit, traulerul. Îl remarc de departe şi cînd m-apropii — observ şi pavilionul românesc fluturînd pe catarg. Aterizez pe puntea mare. Mă-mbrăţişez cu pescarii, le aduc scrisori din patrie.

Îi întreb :

— Merge pescuitul, merge ?

Răspunde căpitanul, rizînd :

— Din plin. Aici, în Georges Bank (aceasta-i denumirea locului unde pescuiesc ai noştri — G.R.) e o zonă deosebit de bogată în peşte. Ne-am făcut, deja, „plinul", şi-o pornim spre patrie.

Vizitez magaziile-frigorifer, admir lăzile cu peşte congelat, sacii cu făină din... peşte...

— Aţi prins mult ?

— Peste 2 000 de tone... Jumătate l-am congelat. Din a zecea parte am făcut făină...

Prînzesc la bordul navei. Prînz bogat, marinăresc — cîteva feluri din... peşte. Şi un vinişor de pe însoritele dealuri dobrogene ale Murfatlarului... Îi părăsesc pe cei de pe „Constanţa". Ne dăm întîlnire la începutul lui noiembrie în... Constanţa, în port. Atunci se vor întoarce.

— Despre „Galaţi" — îi întreb — ştiţi ceva ?

— Ştim... A pescuit o vreme pe-aici, pe lîngă noi. Acum se-ndreaptă spre coastele Africii, spre Senegal. E şi-acolo o zonă bogată în peşte...

Plec. Urc şi, din înalt, făcînd turul de onoare, îi salut pe cei rămaşi pe vas. E frig al naibii aici, în apropierea cercului polar de nord.

Apuc şi eu drumul Africii — tai adică, în diagonală, Atlanticul. Motoarele zbîrnîie ca nişte bondari — şi zbîrnîitul acesta regulat îmi place : înseamnă că totul e în regulă şi n-am de ce mă teme. Iau înălţime. Cuplez iar pilotul automat cu radarul şi... Somn uşor, Gheorghiţă !...

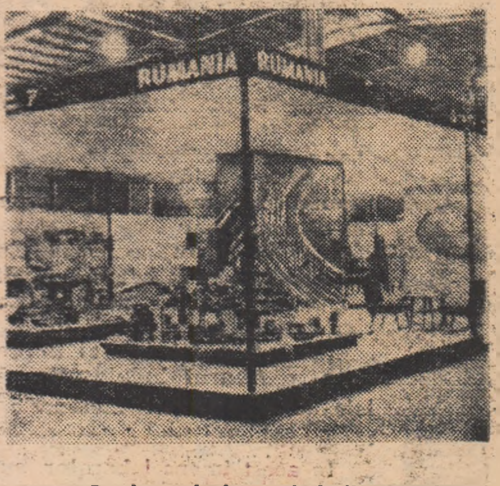
Dimineaţa — sînt deasupra Azorelor, grup de insule aparţinînd Portugaliei. Îndrept aparatul ceva mai spre sud-est, trebuie s-ajung în Canare — alt grup de insule (spaniole). Peste o oră ajung. Aterizez la Las Palmas, port şi oraş principal. Vegetaţia luxuriantă, clima plăcută (după frigul Terra Novei !...) mă fac să mă simt admirabil. În port întreb şi sînt îndreptat spre docuri. Şi peste puţin, iată-mă din nou în... patrie. Nu, nu în ţară, ci pe puntea cargoului românesc „Deva". Marinarii — cei care-s mai liberi, — fac cerc în jurul meu, glumim, rîdem, povestim. În acest timp, de pe vas se descarcă cele 3,5 mii tone de ciment.

— De „Galaţi" ştiţi ceva ?

— E în drum spre Senegal. A trecut, cred, tropicul... O fi pescuind, acum...

Sînt obosit — mă simt bine, totuşi, — rămîn cu băieţii de pe „Deva". Vorbim mult, româneşte, şi dinspre cambuză vin nişte mirosuri straşnice de sărmăluţe şi... mămăliguţă.

GHEORGHIŢA Reporterul

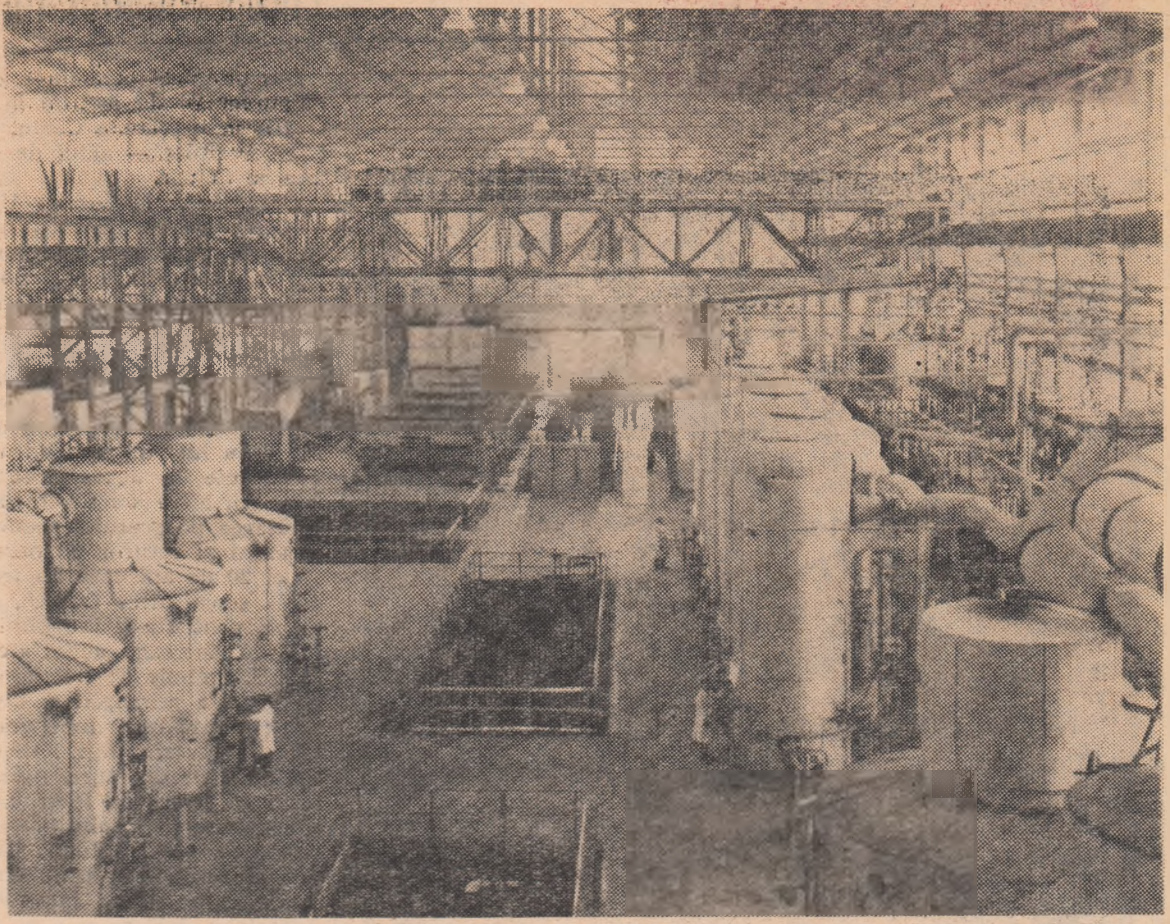

Produse ale întreprinderilor româneşti de comerţ exterior „Prodexport" şi „Fructexport" prezentate de Oficiul comercial cu expoziţie de eşantioane la Tokio — 1965.

Oficiul comercial al României la Tîrgul Internaţional de la Poznan (Polonia) — 1965.

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

...Uriașele și miraculoasele agregate fac ca sutele de mii de tone de sfeclă să se transforme în zeci de mii de tone de zahăr.

UZINA ALBĂ

A fost o dată ca niciodată, că dacă n-ar fi, nu s-ar povesti. Locuri multe și întinse pe care crește sfeclă multă, cît cuprinzi cu ochii...

Cam pe la mijlocul ogoarelor s-a înălțat ca din pămînt o cetate mîndră din beton și sticlă. Silueta elegantă și modernă a fabricii de zahăr de pe malul Siretului pare că există de cînd lumea.

Intrînd în fabrică, ai impresia că intri într-un imens laborator. Aburul duduie prin păienjenișul de conducte din halele de fabricație, motoarele benzilor transportoare uruie monoton, un miros dulceag-acrișor plutește în hale.

În acest imens laborator, sute de vagoane de sfeclă își așteaptă rîndul să intre în fabricație, pentru a se preface în cristalele albe și dulci care plac copiilor.

Toamna, cînd recoltele bogate se strîng de pe cîmp, sfecla de zahăr, încărcată în căruțe, camioane, și în vagoane, pe calea ferată, se îndreaptă spre Bucecea. Oameni pricepuți iau în primire sfecla. Recepționată și descărcată la podul rulant, sfecla este dusă cu ajutorul benzilor transportoare în silozurile fabricii. Aici, nici nu apucă bine să se odihnească că este trimisă cu ajutorul apei la roata elevatoare care, prin mijlocirea unor cupe mari, ridică sfecla în compartimentele spălătorului. Aici se face toaleta sfeclei. Mirosind încă a pămînt, sfecla trece printr-un șir de agregate, care o spală și o taie. Și astfel, sfecla îmbăiată este preluată mai departe de un șnec care o transportă din nou la elevatorul cu cupe, ce trimite sfecla în buncărele speciale de alimentare a mașinilor de tocat. Tăiețeii de sfeclă, albi ca neaua, sînt duși la cîntar și apoi cad într-un bazin, unde se întîlnește cu zeama fierbinte de 90° C. Acest amestec intră într-un difuzor unde, în condiții speciale, se face extracția sucului de zahăr din celulele sfeclei. Și astfel rezultă zeama concentrată în zahăr și borhot. Borhotul este transportat la prese, unde este presat pînă la umiditate de 16%. De aici, drumul lui duce spre tamburii de uscare, apoi mai departe, se cîntărește și se trimite la magaziile de depozitare.

Zeama rezultată de la difuzie călătorește prin recipienți pîntecoși, unde se săvîrșesc nenumărate purificări, evaporații și cristalizări, urcă apoi pentru odihnă în marile zaharnițe cu pulberi strălucitoare.

Și tot acest miracol al realizării micilor cristale de zahăr se înfăptuiește prin atingerea unor manete și butoane, prin supravegherea tablourilor de comandă de către muncitori și tehnicieni îmbrăcați în halate albe, imaculate.

*

A început campania de fabricare a zahărului. Zi și noapte, timp de șase luni, pînă la sosirea primăverii, mii de tone de sfeclă intră în benzile transportoare în fabrică. Zilnic, gura flămîndă a fabricii de pe malul Siretului înghite o „rație" de sfeclă egală cu cea pe care o pot aduce o dată 500 autocamioane bine încărcate : două milioane kilograme.

Aici, în această uzină albă, în cetatea zahărului, lucrează muncitori, tehnicieni cu înaltă calificare. Uriașele și miraculoasele agregate fac ca sute de mii de tone de sfeclă să se transforme în zeci de mii de tone de zahăr. Bucecea — satul ce găzduiește una dintre cele mai moderne fabrici de zahăr din țară se află situat în nordul Moldovei, nu departe de Botoșani. Fabrica a intrat în producție în august 1960.

M. NEGREA

MOZAIC

Se poate vedea prin ... ceață?

În Anglia a fost realizat un aparat cu ajutorul căruia se poate vedea prin ceață. Teratronul, aceasta este denumirea noului aparat. Undele emise de teratron ocolesc particulele de ceață și dau o imagine mai clară decît cea obținută pe ecranul unui... radiolocator. Aparatul poate fi montat pe bordul avioanelor sau pe locomotive.

Cel mai populat oraș din lume

După ultimele date, cel mai populat oraș din lume este capitala Japoniei — Tokio. Fără cartierele mărginașe, Tokio are 8 733 000 locuitori. După el urmează New York — cu 8 086 000 locuitori. În întreaga lume există 80 de orașe cu peste un milion de locuitori — printre care și București — iar 16 orașe au o populație de peste trei milioane locuitori.

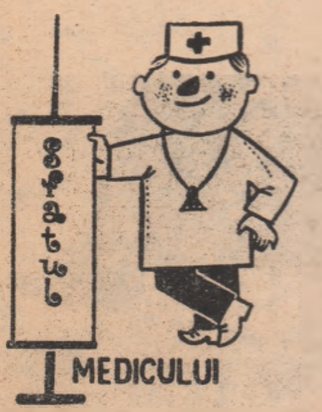
Antibioticile și ... mierea

Apicultorii sovietici au observat că introducînd în faguri mici cantități de antibiotice amestecate cu diferite substanțe nutritive se realizează o creștere simțitoare a producției de miere care ajunge uneori pînă la 20 la sută. Dintre antibiotice, penicilina și biomicina s-au dovedit a fi cele mai... dulci.

Telescop telecomandat prin radio

La Uzina „Karl Zeiss" din Jena (R. D. Germană) s-a construit o instalație de telecomandă prin radio care este folosită la deservirea telescopului universal al Observatorului Academiei germane de științe. Noul aparat este portabil, putînd fi transportat de astronomi în orice loc.

GIMNASTICA DE DIMINEAȚĂ

Așadar, dragi copii, îndată ce vă treziți, deschideți fereastra și începeți programul vostru de gimnastică

Exercițiul nr 1. *Mergeți pe loc, apoi cu deplasare și cu ridicare alternativă a brațelor.*

După acest exercițiu și după fiecare din cele care urmează repetați, de 4—5 ori, mișcări de respirație adîncă : din poziția în picioare duceți brațele lateral ridicîndu-vă pe vîrfuri și inspirați profund ; reveniți apoi la poziția inițială, coborînd brațele și expirați amplu, aplecînd capul mult înainte.

Exercițiul nr. 2. *Din poziția în picioare cu picioarele depărtate, duceți brațele lateral prin înainte, aplecați apoi trunchiul pînă la orizontală, ridicați-vă iar în sus coborînd brațele prin înainte, în jos. Repetați figura de 4—5 ori.*

Exercițiul nr. 3. *Din poziția în picioare cu mîinile pe șolduri, îndoiți-vă trunchiul înapoi și reveniți la poziția inițială, de 5—6 ori.*

Exercițiul nr. 4. *Din poziția în picioare cu mîinile în șolduri sau sprijinindu-vă cu mîinile pe o masă, îndoiți genunchii cît mai mult, apoi reveniți la poziția inițială. Repetați de 5—6 ori.*

Exercițiul nr. 5. *Din poziția culcat pe spate, cu brațele lîngă corp, ridicați piciorul drept pînă la verticală, apoi îl coborîți ridicînd concomitent piciorul stîng pînă la verticală. Ridicați și coborîți fiecare picior de 8—10 ori.*

Exercițiul nr. 6. *Din poziția în picioare cu picioarele depărtate și cu brațele lateral, răsuciți trunchiul la stînga și la dreapta de 4—5 ori.*

Exercițiul nr. 7. *Din poziția în picioare cu picioarele depărtate și cu brațele în sus, îndoiți-vă trunchiul înainte spre piciorul drept, reveniți la poziția inițială ; apoi îndoiți-vă înainte trunchiul pe piciorul stîng, repetînd mișcarea de 4—5 ori pentru fiecare parte.*

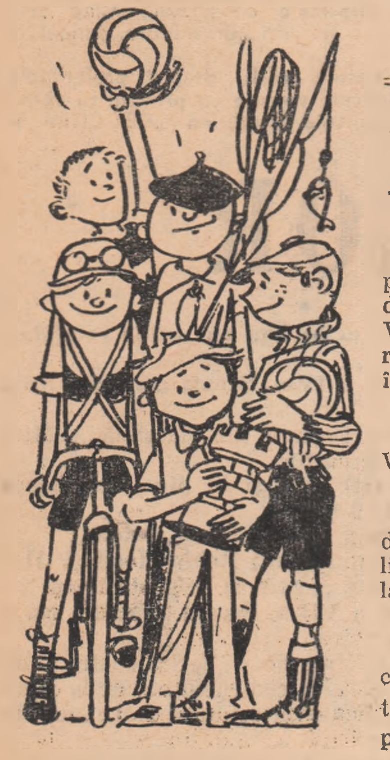
Exercițiul nr. 8. *Din poziția în picioare cu mîinile pe șolduri, săriți de mai multe ori pe ambele picioare. apoi pe cîte unul*

Terminați programul printr-un exercițiu de mers liniștit pe loc și cu deplasare.

Dr. Viorica VASILIU

● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT ● SPORT

M-am convins...

Cînd fluierul arbitrului a pus capăt întîlnirii de fotbal dintre clasele a VII-a și a VIII-a, fără să-l mai lase să respire, i-am adresat prima întrebare :

— Au „mers" băieții ?

— 4—2 pentru cei dintr-a VII-a.

— Cam multe goluri !

— Plus ratările, plus cele două bare ale lui Vasile Lilianici, care este și campion la șah, și pescar amator...

— Aveți și pescari ?

— La concursul de pescuit, desfășurat zilele trecute, elevul Nicola Dumitru a prins un clean de 400 grame.

— Dacă nu-i... „pescărească", atunci precis e un record în materie !

— Dacă nu-l prindea el, atunci îl prindea prietenul lui, Nemet Sadik, care-i și cel mai bun înotător. Ia uitați-vă aci, ce scrie : „Elevul Nemet Sadik de la Liceul din comuna Berzasca, raionul Moldova Nouă, a ocupat locul I la proba de 66 m liber". Ei, ce ziceți ?

— Mai aveți diplome ?

— Cum să nu ? Are și Mogoșan Petru, vitezist calificat. A acoperit distanța de 60 m plat în 9 sec.

— L-am văzut în plină cursă pe pistă.

— Uitați și diploma lui Ilici Ion. Ați auzit de el ? Cînd s-au desfășurat întrecerile de ciclism pentru cucerirea insignei de polisportiv, el a „scos" cel mai bun timp.

— Vă mulțumesc. M-am convins. Aveți șahiști, cicliști, fotbaliști, pescari amatori, pe gimnaști i-am văzut la antrenament, pe voleibaliști — pe terenul sportiv... M-am eonvins, că la Berzasca se face sport, nu glumă !

Nicolae BULGARU

Pescarul amator

De cînd așteaptă ? De-un minut ? ...de-un ceas ?
De ce pe mal el singur a rămas ?

Bibanii, somnii, știucile și crapii
Îi vede și mai mari sub plușul apei.

Ridică undița, apoi, din apă
Cu-n pește mic, vărgat, nici cît o șchioapă.

L-aruncă peste peștii mici din sac
Și-și strînge sculele, încet, posac

Cum ? Doar atît am prins ? Și se gîndește :
„Ce-ar fi să iau un kilogram de pește ?"

Cînd a ajuns lîngă părinți, acasă
Azvîrle peștii cumpărați pe masă...

Rîzînd, le spuse : „Ați văzut ? v-am spus
Că v-aduc pește ? Iată, v-am adus !"

„Ce spui, băiete ? ! Ăsta nu-i ciorton
Nici somn, nici lin. L-ai prins în vreun... ocean?"

Nic. DUNAREANU

MICII FOTBALIȘTI DE LA „ȘTIINȚA"-CLUJ

Ca peste tot, și la Cluj, sportul cel mai îndrăgit de copii este tot... fotbalul. Oriunde te-ai afla, pe stradă, într-un parc, în curtea unei școli, nu se poate ca privirea să nu-ți fie atrasă de jocul gălăgios al neobosiților fotbaliști. De multe ori te oprești pentru cîteva momente și-i privești. Ba mai mult, fără să vrei, te pomenești exclamînd : „Uite ce frumos driblează puștiul acela blond !" Sau „Ai văzut ce pasă precisă a dat băiețelul cu pulover albastru ?" Tu, trecătorule, care te oprești numai pentru cîteva secunde și-i privești, nu știi că fiecare dintre acești copii visează să ajungă ca Dobai, ca Bindea, ca Pele, ca Voinescu, ca Dumitriu II... Și nu numai că visează ci, dimpotrivă, în jocul lor se străduiesc să aplice tot felul de scheme tactice asemenea marilor celebrități fotbalistice.

De la asemenea meciuri viu disputate au fost selecționați și Gherman Mircea, și Munteanu Mihai, și Predulescu Ion, și Custură Gheorghe și încă alți 96 de copii care alcătuiesc astăzi pepiniera „ȘTIINȚEI"-Cluj. O pepinieră care peste cîțiva ani va da un rod bogat.

De schimbul de mîine al „Științei"-Cluj se îngrijesc patru antrenori, patru mari fotbaliști de odinioară : Avram Silviu, Covaci Adalbert, Luț Iosif și Lorentzi Ion. I-am cunoscut pe toți patru pe stadionul orășenesc la un antrenament al copiilor. Mi-am arătat admirația pentru grija cu care se ocupă de îndrumarea copiilor în descifrarea alfabetului acestei minunate discipline sportive. Înainte de-a părăsi stadionul, le-am adresat următoarea întrebare :

— Ce v-a determinat să vă ocupați de copii ?

AVRAM SILVIU : Dragostea copiilor pentru fotbal.

COVACI ADALBERT : Copiii pe care-i avem constituie o neprețuită „materie primă", iar noi putem s-o prelucrăm cum nu se poate mai bine.

LUȚ IOSIF : Îmi place întotdeauna să încep cu... începutul. De felul cum sînt călăuziți primii pași depinde foarte mult cum va fi fotbalistul mai tîrziu.

LORENTZI ION : Și eu, cînd am fost copil, aș fi dorit nespus de mult să am un antrenor care să-mi dezvăluie din tainele fotbalului. Dar n-am avut. Acest lucru m-a determinat să-i învăț azi pe copii tot ce-aș fi dorit să știu eu la vîrsta lor.

Ascultînd răspunsurile celor patru antrenori, mi-am dat seama că micii fotbaliști de la „Știința"-Cluj au niște îndrumători de nădejde care le vor călăuzi zi de zi pașii spre gloria sportivă. Mulți dintre copiii de astăzi care activează la „Știința"-Cluj sînt plini de talent, au reale aptitudini pentru fotbal. Sîntem siguri că nu peste mulți ani pe cei mai buni dintre ei îi vom vedea în prima echipă a „Științei"-Cluj. Și... să vedem atunci un meci de fotbal cu Atletico-Madrid

Radu POPA

VALENTIN RĂSPUNDE

Bun găsit, dragi prieteni ! Și pentru că sîntem din nou împreună cred că v-ar interesa să răsfoim puțin în teancul de scrisori care mi-au sosit de la voi săptămîna trecută ! **PAGU Petru,** din comuna **Tîrnova,** raionul **Reșița,** îmi scrie bucuros despre primele note obținute de el în ultimul timp : **10** la agricultură, **10** la geografie, 9 la chimie. I se cuvin sincere felicitări ? I se cuvin... Așadar, Petrică dragă, felicitări și... urarea să obții succese la fel de frumoase și în viitor. Dar asta nu-i tot. Petrică ne mai semnalează că în clasa a VIII-a A, în ora de chimie, deși cei mai mulți dintre elevi își revăd temele, sînt cîțiva ca Paica Maria, Buzan Oprița, — două fetițe, deci ! — și Constantin Nicușor care „răcnesc, urlă de parcă ar fi în pădure", iar pionierii Guia Ion și Buzan Florea — plictisindu-se, probabil, să-și mai piardă timpul ca Oprița, Nicușor etc. — se bat. Credeți cumva că el, Petrică nu le-a atras atenția ? Iată ce ne scrie : „Ne mai putînd suporta acest vacarm, m-am ridicat și le-am amintit colegilor mei regulile de purtare pentru elevi, dar ei mi-au răspuns că nu-i interesează regulamentul". Dragă Petrică, sînt de acord cu tine : cor portarea colegilor tăi este urîtă și... rușinoasă, cum bine spui. Dar împotriva indisciplinei nu trebuie să lupți singur, pentru că nu poți lupta singur. Antrenează-i și pe ceilalți colegi ; discutați, bunăoară, chestiunea aceasta într-o adunare, în care să le arătați Opriței, lui Nicușor, lui Florea și celorlalți certați cu disciplina, că au apucat pe un drum greșit.

LUNGU I. Mariana, din comuna **Segarcea Vale,** raionul **Turnu Măgurele,** mă întreabă dacă referatul despre modestie și simplitate pe care l-a ținut ea a fost bun. Întrucît tu nu mi-ai trimis referatul, mi-e greu să-ți dau un răspuns. În orice caz, e bine că discutați în adunări asemenea teme. Iar dacă colegii tăi au început să fie mai disciplinați, să învețe mai bine, să se poarte mai civilizat la școală și acasă — așa cum îmi scrii — înseamnă că referatul tău a fost bun. Deși, dacă vrei să-mi știi părerea, cred că e mai apropiat, mai copilărește, să vorbiți de la pionier la pionier cu colegii voștri indisciplinați decît să le țineți un... referat.

O scrisoare deosebit de interesantă am primit și de la **Școala generală** din **Padeș,** raionul **Gorj.** În ea este vorba despre fapta curajoasă a cîtorva copii. „În ziua de 5 octombrie — spune scrisoarea — ne îndreptam cu toții spre ogoarele cooperativei agricole de producție pentru a efectua orele de practică. Cînd să ieșim din sat, am auzit un strigăt de groază : „Săriți, foc !" Dintr-o curte se ridicau spre cer limbi mari de flăcări. Luaseră foc clăile de fîn. Casa era în mare pericol. Elevii au sărit imediat în ajutor și, curînd, focul a fost potolit, iar casa salvată. Pentru curajul de care au dat dovadă, stăpînul casei și organele locale de stat, au adus multe mulțumiri elevilor școlii". **Într-adevăr, dragi prieteni din Padeș, fapta voastră merită toate laudele.**

La revedere, dragi prieteni, și... pe săptămîna viitoare !

VALENTIN

P.S. : Aș dori să primesc de la voi scrisori în care discutați cu mine cele mai intime probleme ale voastre. M-aș simți tare fericit dacă veți afla în mine nu numai un prieten mai mare, dar și un prieten foarte apropiat.

ATENȚIUNE
ATENȚIUNE
ATENȚIUNE !

In curînd veți întîlni în gazetă o nouă rubrică: „CE CITIM ŞI CUM CITIM"

Rubrica „CE CITIM ŞI CUM CITIM" va apare pe pagina a 8-a, din cinci în cinci săptămîni. Cu ajutorul ei veți afla amănunte privitoare la lectura voastră literară. Vreți să știți ce cărți noi care vi se adresează au apărut în librării? Cum să citiți proza, poezia, piesa de teatru? Să aflați despre întîmplări legate de lectura cărților în școli, în biblioteci? Să-i cunoașteți pe cititorii fruntași? Urmăriți atunci cu atenție rubrica noastră! Ea va fi însoțită și de surprize: concursuri „Cine știe, răspunde!", aventuri rebusiste, anecdote și curiozități literare, caricaturi, povești în imagini etc.

Copii, trimiteți părerile voastre despre cărți, despre preferințele literare pe care le aveți, despre inițiativele voastre ca prieteni ai cărții. Cele mai interesante scrisori vor fi publicate la rubrica „CE CITIM ŞI CUM CITIM".

ANCHETA NOASTRĂ

ÎN LUMEA CĂRȚILOR

N-o să credeți, dar închipuiți-vă, că într-o zi, pregătindu-ne să plecăm prin țară, ne-am întîlnit cu istețul cîine lup al lui Jack London. Colț Alb a hămăit scurt și a început să meargă înaintea noastră ca și cînd ne-ar fi îndemnat să-l urmăm. La un colț de stradă, ne-a tăiat calea d'Artagnan. Sprintenul mușchetar a întins spada și a strigat: „Spuneți parola! Nu mai așa veți trece în lumea cărților!". „Dar, acolo, ne așteaptă copiii?" am întrebat noi. „Asta-i parola!" a zis mulțumit d'Artagnan. „Copiii vă așteaptă, gîndiți-vă însă la întrebările pe care le veți pune...."

CUM IȚI ALEGI CARȚILE?

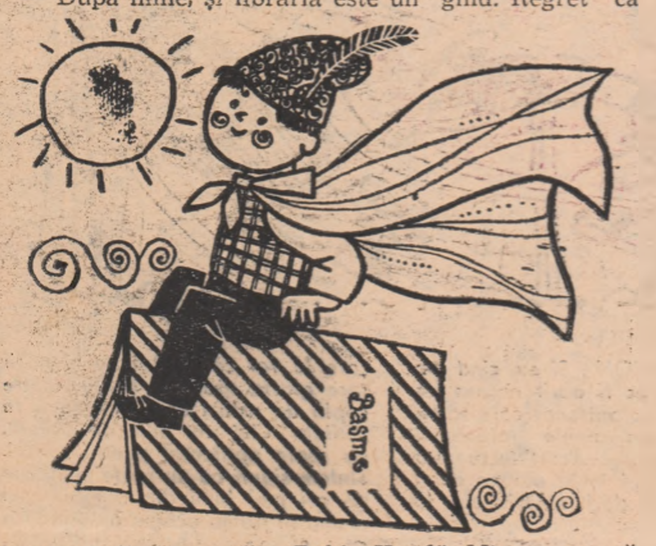
O intrebare neobișnuită? De loc! Să dăm cuvîntul interlocutorilor noștri:

Romanescu Viorel, clasa a VI-a, Școala generală nr. 4 din Tg. Jiu:

— Îmi aleg cărțile după îndrumarea profesorilor, sfatul părinților, părerile colegilor. Deseori consult prefețele.

Petruț Georgeta, clasa a V-a A, Liceul din comuna Gătaia, raionul Deta — Banat:

— După mine, și librăria este un ghid. Regret că

n-am reușit să cumpăr „Robin Hood". Mi se pare că de data asta am fost un cumpărător întîrziat...

Baciu Ioan, clasa a V-a, Școala generală nr. 16 din Timișoara:

— Eu îmi aleg cărțile din... biblioteca mea. Așa am citit basmele lui Ispirescu și romanul „Pe Donul liniștit".

— Și ce-ai înțeles tu, Ionică, din cartea „Pe Donul liniștit?"

— N-am prea înțeles mare lucru, recunoaște el.

— De ce, Ionică?

— Cartea era prea... groasă!

În loc de orice comentariu, îi recomandăm lui Ionică să citească atent cuvintele de mai sus ale colegilor lui care știu să-și aleagă cărțile potrivit vîrstei lor.

CITE CARȚI AI PARCURS IN ULTIMELE TREI LUNI?

Ar trebui să facem niște calcule atît de dificile că numele tuturor cititorilor nu s-ar mai desluși dintre cifre. Așa că ne mulțumim să notăm două răspunsuri.

Cimpeanu Florica, clasa a V-a, Gătaia.

— 60! Într-un an școlar 150 de cărți.

De data aceasta comitem o indiscreție: „Cum stai cu învățătura, Florica?"

Florica lasă capul în jos.

— Am promis chiar azi, la ora de dirigenție, că o să mă ocup mai mult de lecții, ocolește ea întrebarea.

Muru Grigore, clasa a III-a B, Liceul Valea Sadului — Gorj:

— 30. Unele le parcurg mai repede, altele mai încet. În vacanță citesc mai mult. Nu mai am grija lecțiilor, atunci.

Și acum, o mică explicație a cifrelor. Mult nu înseamnă totdeauna... mult. Unii copii s-au lăudat că citesc cîte o carte pe zi. Tot ei sînt cei care le uită repede.

CUM CITEȘTI?

Moga Adrian, clasa a IV-a, Școala generală nr. 2 Sibiu.

— Cînd citesc o carte, citesc rînd cu rînd, filă cu filă.

Sucigan Eleonora, clasa a VII-a, Liceul din comuna Periam, raionul Sînnicolaul Mare:

— Îmi notez în caietul meu de lectură fragmente, păreri personale asupra cărții parcurse. După mine însă, a citi o carte înseamnă și a ști cum s-o păstrezi.

Carmen Rill, clasa a IV-a, Școala generală nr. 2 din Sibiu:

O dată am împrumutat o carte lui Heidemarie Ceck, o colegă de pe strada mea; cînd mi-a înapoiat-o era învelită frumos. La fel procedez și eu cu toate cărțile împrumutate.

Tocmai ne grăbeam s-o felicităm pe Carmen pentru grija ei față de cărți cînd pe ușa bibliotecii, abia ținîndu-și respirația, a intrat o fetiță (am aflat că o cheamă Pavel Gabriela și că e în clasa a II-a). „Am găsit o carte pe coridor"! Și a întins spre noi „Amintiri din copilărie", ferfeniță, călcată în picioare.

L-am cunoscut pe cel care o pierduse. S-a prezentat singur la bibliotecă și nici mai mult nici mai puțin, a zis: „Dați-mi cartea!"

Cojocaru Vasile din clasa a III-a a aceleași școli e „recidivist" în pierderea cărților împrumutate: în clasa I-a a pierdut un album, în clasa a II-a — cartea „Petrică cel isteț", și-acum — „Amintiri din copilărie" ale lui Creangă.

Se pare că Petrică are felul lui de a citi; nici în liniște, și nici notîndu-și impresiile, nici rînd cu rînd și nici filă cu filă, ci mai degrabă... coridor cu coridor!

CE LITERATURA INDRAGEȘTI MAI MULT?

La întrebarea aceasta fiecare s-a simțit în elementul său.

Molnar Tiberiu, clasa a VII-a, Gătaia:

— Îmi plac toate cărțile, de aventuri, istorice, note de călătorie; prefer și literatura în care să se oglindească marile descoperiri științifice.

Munteanu Lucia, clasa a IV-a (același liceu):

— Cel mai mult citesc basme și povești. Îmi place și poezia: Eminescu, Coșbuc.

De data aceasta Tiberiu intervine în discuție:

— E firesc ca Lucicăi să-i placă basmele. Dar nu înțeleg de ce Polga Ion, colegul meu, preferă numai basme. Întrebîndu-l odată, Ion mi-a spus că sînt foarte interesante: zîne, palate, lupte...

De, basme pentru cei mici! Și Ion e... destul de mare!

CARE ESTE EROUL TAU PREFERAT?

Fiecare dintre interlocutorii noștri voia să semene cu un personaj din cartea îndrăgită. Și, niciodată pînă acum n-am stat față în față cu atîția candidați la titlul de erou.

Cruciat Adrian, clasa a IV-a, Școala generală nr. 2 din Sibiu.

— Dacă aș fi eu Făt Frumos din lacrimă... Mi-a plăcut istețimea și puterea lui.

Ai toate șansele: ești isteț și în plus, ce-i lipsea eroului tău, ai note de 9 și 10.

Martin Angela, clasa a IV-a (aceeași școală):

— În școala noastră sînt mulți **Robin Hood** și **Harapi Albi.** Pentru că sînt cinstiți și se ajută între ei.

Aldea Monica, clasa a VII-a, Școala generală nr. 3 din Timișoara.

— Mi-ar place să fiu Vica din „Seri albastre" de Costache Anton, dar nu Vica cea răsfățată de la începutul cărții, ci Vica hotărîtă și gînditoare de la sfîrșit.

De unde știi tu, Monica Aldea, că scriitorul nu s-a gîndit un pic și la tine cînd a descris-o pe Vica?

Novăceanu Valeriu, clasa a III-a, Școala de 4 ani Preajba (Gorj).

— Îmi plac povestirile lui Mircea Sîntimbreanu pentru că sînt vesele. Dar nu vreau să semăn cu „un șmecher în clasă".

Nici nu-ți dorim, Valeriule!

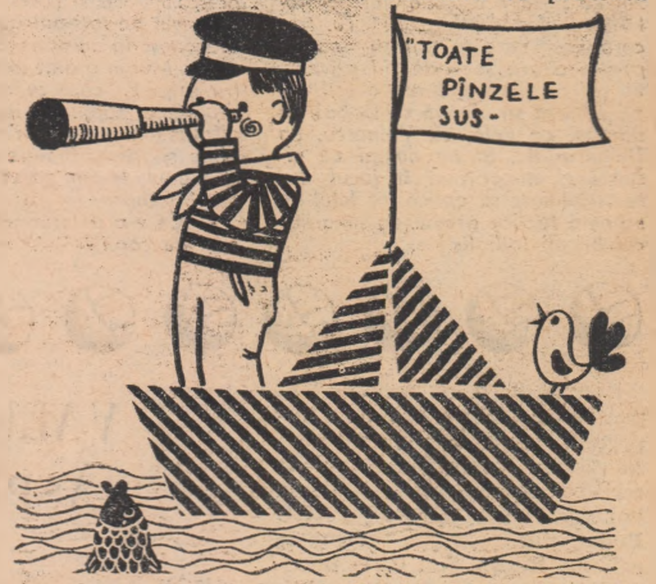
CE ACȚIUNI CU CARTEA ȚI-AU TREZIT INTERESUL?

Vușcan Emilia, clasa a VII-a, Gătaia:

— Tovarășul profesor de limba română a deschis în clasa noastră o mică... librărie volantă cu cărțile apărute pentru noi. E un fel de a fi mereu la curent cu noutățile literare.

Scorei Romulus, clasa a VI-a B, Valea Sadului — Gorj:

— Pregătim o seară literară cu tema cărții „Toate pînzele sus" de Radu Tudoran. Un coleg va face harta itinerarului străbătut, altcineva va prezenta

aspecte din obiceiurile popoarelor prin ale căror țări au călătorit eroii cărții.

Aici ia sfîrșit călătoria noastră în lumea cărților.

Pagină realizată de
Margareta MICU
Marta CUIBUȘ
Desene: Stela CREȚU și G. BURSCHI

Pioniera Ioachim Anca din clasa a III-a A, de la Școala generală nr. 2 Sibiu, figurează pe panoul cititorilor fruntași.

Pionierul Rotaru Ilie din clasa a VII-a, de la Școala generală nr. 4 din Sibiu, ne-a spus că preferă și dramaturgia.

Pioniera Dediu Margareta din clasa a VII-a, de la Liceul din Periam, raionul Sînnicolaul Mare, nu reține nici măcar titlurile cărților citite.

O cititoare pasionată a marelui Creangă e pioniera Arion Rodica din clasa a IV-a de la Liceul din Periam, raionul Sînnicolaul Mare.

Pionierul Popescu Sorin din clasa a VI-a, de la Liceul din Valea Sadului, raionul Gorj, parcurge cărțile în grabă.

În clipe de răgaz citește-ntr-una
Și își notează cartea, editura,
Că puse-acuma una peste alta,
Ele îi depășesc cu mult... statura.

Îmi plac și piesele de teatru
Din țara mea și de departe.
Cînd le citesc, văd cum eroii
Îmi joacă și îmi rîd pe carte.

Nicoară era doar atît: „Potcoavă"
Lizuca devenise „Lizuica" —
Și interlocutoarea noastră, gravă,
S-a cam scuzat că titlul... e-o nimica!

Iubesc pe Creangă, e adevărat,
Dar m-a dezamăgit copilul Nică.
Deși acum sînt tot cît el de mică
Sînt mai cuminte cînd merg „la scaldat".

Cînd acțiunea e-ncordată
Citește filele de zor.
Cînd nu, le sare dintr-o dată
Că la citit e... săritor!

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii" telefon 17 60 10, 17 60 20; Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"